

Roar Mikalsen
P.B 2
2041 Kløfta

Jens Stoltenberg
Statsminister

16-6.2013

Vedrørende ruspolitikk og menneskerettigheter

Jeg skriver til deg for å informere deg om et uakseptabelt ruspolitisk tilstandsbilde og ansvarliggjøre deg i forhold til dette. Det har seg nemlig slik at et stadig mer overveldende bevisbilde tyder på at narkotikalovgivningen har et alvorlig forklaringsproblem målt opp mot menneskerettskonvensjonene og rettighetsbildet de tilkjenner ikke bare brukerne av de illegale stoffene men også resten av befolkningen for øvrig.

Nå har narkotikaloven i over femti år vært en sentral del av rettssystemet vår samfunnsorden bygger sin legitimitet på. Jeg har derfor forståelse for at dette ved første blick kan fremstå som en merkelig påstand tatt i betraktning at det mest sannsynlig er første gang du hører om problemstillingen. Ikke desto mindre er det slik at forbudslinjen *aldri* har hatt sitt på det tørre målt opp mot menneskerettighetene — og bevisbildet for det blir altså bare mer og mer iøynefallende.

Som en følge av det får den rettighetsorienterte ruspolitiske debatten stadig mer oppmerksomhet og ettersom forbudstilhengerne så langt har valgt å lukke øyne og ører for problembildet heller enn å imøtegå det på mer konstruktivt og verdig vis, vinner den også hele tiden terreng på bekostning av deres troverdighet.

Det er i denne forbindelse jeg nå skriver til deg. For selv om den rettighetsorienterte debatten er på fremmarsj verden over, er Norge, takket være dine underordnedes seriekoblede ansvarsfraskrivelser, havnet i en meget spesiell situasjon.

Det har seg nemlig sånn at det var her problemstillingen først så verdens lys, hvilket ideelt sett var noe vi for ettertiden skulle ha god grunn til å kunne være stolte over. Jeg sier *ideelt* sett, for vi liker jo å se oss som et foregangsland for menneskerettigheter, men i stedet for å la debatten gå sin naturlige gang her til lands har dine underordnede i samtlige instanser, etter å ha blitt informert om vår ruspolitikks motstrid mot menneskerettighetene, nektet å respektere sine folkerettslige forpliktelser.

Det er jo sånn at landets tjenestemenn har en positiv forpliktelse til å ta påståtte menneskerettighetsbrudd på alvor, men til tross for at de har mottatt rikelig med dokumentasjon som tyder på at forbudslinjen er uforenlig med menneskerettighetene har altså samtlige nektet å forholde seg til problemstillingen.

Det er nærmest umulig å overdrive beskrivelsen av det skadebildet disse tjenestemennene har påført nasjonen, for som følge av en serie uheldige begivenheter de siste fem årene fremstår Norge i dag ikke lenger som en rettsstat — men som en politistat.

Dette er så klart en oppsiktsvekkende påstand, men jeg kan forsikre deg om at den er godt underbygd. For å gi deg et overblikk over hvordan det gikk til mottar du derfor sammen dette brevet en kopi av en klage som er sendt til FNs menneskerettskomité (vedlegg 1). Denne sier det som trengs om saken og den gir deg også en fin innføring i *hvorfor* narkotikalovgivningen rent faktisk er uforenlig med menneskerettighetene.

Som du kan se av denne er din nåværende — og forhenværende — justisminister blant de som har sviktet sine folkerettslige forpliktelser. Til tross for at 144 fanger fra Halden fengsel har skrevet til justisdepartementets tjenestemenn og bedt dem om å se nærmere på menneskerettsbildet har de ignorert våre forespørsler, og ettersom de så til de grader gir blaffen i sitt fagansvar for loven tilfaller det nå deg å sørge for at problemstillingen blir forsvarlig belyst.

Foruten de ansatte i justisdepartementet har nemlig også domstolene, politiet, påtalemyndigheten og justispolitikkerne nektet å anerkjenne menneskerettighetenes relevans på det ruspolitiske området. Det innebærer i praksis at de nekter rundt 5 prosent av befolkningen (og et tusentalls politiske fanger) sin rett til å få avklart rettighetsbildet sitt i forhold til lovgivningen, hvilket er en uakseptabel situasjon på alle vis. Bevisbildet tatt i betraktning er det ingen tvil om at de med dette har gjort oss grov urett, og fordi du nå er vårt — og rettstatens — siste håp på det nasjonale plan håper jeg, og mange med meg, at du er ditt ansvar bevisst.

(Du har med dette mottatt det du trenger av dokumentasjon for å sette deg inn i saken, og om du vil vite mer om dens nyanser kan du laste ned boken Human Rising som PDF fil fra nettet — eller låne den av din far eller søster som skal ha fått den i posten.)

Nå er det en ny og høyst kontroversiell problemstilling jeg ber deg om å se nærmere på. Forbudstilhengerne på sin side vil fortelle deg at ideen om at narkotikaloven skal være uforenlig med menneskerettighetene er uhørt, og de vil på det sterkeste anbefale deg at du ignorerer bevisbildet som ligger til grunn for den — akkurat som de selv har gjort. For å forsikre deg om argumentasjonens gyldighet og uovertruffenhet sender jeg deg derfor enn kopi av et brev jeg fikk av Douglas Husak, en amerikansk jussprofessor (vedlegg 2). Han er en av verdens ledende autoriteter på problemstillingen (han har skrevet tre bøker om vår ruspolitikks manglende rettmessighet) og som du kan se er han ikke bare enig i argumentasjonen slik den er satt sammen i FN klagen, men han er også klar på at loven rent faktisk *er* en menneskerettsforbryter.

Jeg sender deg dette fordi det, situasjonen tatt i betraktning, er helt naturlig for deg å føle deg usikker på menneskerettsargumentets fortreffelighet sett fra et juridisk ståsted. Ideen er som sagt ny og kontroversiell, og når man ser hvilken nedlatende holdning vårt rettssystem og justisdepartement har vist problemstillingen kan man lett begå den feilen å tro at det er argumentasjonen — og ikke våre jurister — det er noe galt med. Det viser imidlertid dette brevet at det ikke er. Og om ikke dine jurister evner å imøtegå argumentasjonen slik du nå har fått den presentert på saklig vis, foreslår jeg derfor at du ikke bare tar den på alvor, men at du også tar konsekvensene av den.

Problemstillingen vil nemlig fortsette å vokse seg sterkere på bekostning av de som forsøker å tie den i hjel sin troverdighet. Så lenge forbudstilhengerne nekter å imøtegå argumentasjonen vil den før eller senere uunngåelig bli deres bane — og det er altså her du kommer inn i bildet. Verken forbudstilhengerne eller legaliseringstilhengerne er jo tjent med situasjonen slik den nå er, og du har i forhold til denne en unik mulighet til å hjelpe oss frem til en avklaring.

For ytterligere å understreke viktigheten av at du tar denne henvendelsen på alvor mottar du også et brev underskrevet av fangene i Ullersmo fengsel (vedlegg 3). Som du kan se av dette ber de deg, akkurat som meg, om å sørge for at problemstillingen blir forsvarlig belyst, hvilket vil si at du sørger for opprettelsen av en uavhengig, upartisk og kompetent rett/kommisjon som skal se nærmere på det ruspolitiske faktabildet og om dette eventuelt er forenlig med rettighetsbildet vårt slik det er artikulert i de internasjonale konvensjonene eller ikke.

Om denne i første rekke blir opprettet på nasjonalt eller internasjonalt nivå er mindre viktig. Ettersom problemstillingen er et internasjonalt anliggende ville imidlertid det mest hensiktsmessige, slik jeg ser det, være om Norge nå stiller seg bak land som Colombia, Mexico og Bolivias arbeid for å reformere FNs ruspolitiske konvensjoner (vedlegg 4), og den enkleste — og opplagte — måten å gjøre det på er å få en slik komité til å undersøke deres relasjon til menneskerettskonvensjonene, som jo har en overordnet plass i det konvensjonsmessige hierarkiet.

Spør du meg vil dette være den mest naturlige veien videre. Det ville veie opp for mye av det skadebildet dine underordnede allerede har påført oss og det ville være en fin måte for deg ikke bare å vise handlekraft på, men også vilje til å avhjelpe den umulige situasjonen vi som nasjon nå befinner oss i.

I tillegg til dette må selvfølgelig også visse skadebegrensende tiltak foretas på nasjonalt plan. Disse følger imidlertid som en opplagt konsekvens av det situasjonsbildet du nå er informert om, og jeg ser derfor liten grunn til å utdype de videre her. For denne delen av problemstillingen vil jeg nøye meg med å vise til min tidligere korrespondanse med diverse systemaktører (se tillegget av boken Human Rising, samt www.free.roarmikalsen.info) og om du i det videre har noen spørsmål eller motforestillinger til noe som helst vil jeg selvfølgelig være behjelpelig med hva jeg kan.

På vegne av den prosenten av befolkningen som er tilhengere av rettstatens grunnprinsipper og en mest mulig hensiktsmessig og evidensbasert ruspolitikk ser jeg i alle tilfeller frem til å høre fra deg,

Vennlig hilsen

